

Sommarjobbet

Krasch! lät det när kartongen slogs i bitar.

Det var ett karateslag av det mer imponerande slaget. Det föregicks av ett ljudligt Ahhhhgghh!

Jag tittade på Per-Erik.

Han skrattade och tog en ny kartong från traven. Lade upp den noga framför sig, och måttade ett nytt karateslag. Krasch!

Det var första dagen på mitt nya sommarjobb. Per-Erik och jag stod på bakgården till en affär och hade som uppgift att slå ihop kartonger. Han hade jobbat här en sommar förut och visste hur det skulle göras. Det var karateslag, sparkar och hopp. Och till slut var kartongerna platta och kunde läggas i travar och slängas.

Det tutade i gränden. En lastbil backade sakta in på bakgården. Den genomträngande backsignalen tutade rytmiskt. Vi flyttade undan våra kartonger och gjorde plats. Lastbilskillen rullade ut en pirra med sex kartonger på.

– Skriv på här, sa han och höll fram ett papper.

Jag tittade på Per-Erik. Per-Erik kliade sig i huvudet men tog den framsträckta pennan och skrev sitt namn med skrivstil på pappret där lastbilskillen pekade.

Kartongerna var tunga. De hjälptes åt att lägga upp dem på lagerpirran och körde dem två och två in till lagret.

Chefen kom ut på lagret. Han hade hört lastbilen.

– Bra grabbar, ni kan packa upp dem på en gång. Lägg dem på hyllan där så länge. Paulo och Lotta kommer snart tillbaka från lunch och hjälper er.

Jag började att sprätta den första kartongen med en morakniv.

– Försiktigt! ropade chefen.

Han tog tag i kniven och visade. Knivbladet skulle knappt nudda papperstejpen för att inte gå igenom. Han visade hur man skulle börja med att sprätta sidorna så att locket lyftes locket en aning och man kunde skära utan att riskera att förstöra böckerna som låg i.

Chefen försvann in i affären igen och vi började packa upp böckerna på hyllan.

Den första kartongen var full av böcker som det stod Tolkien på, och Bilbo, med stora bokstäver. Stora, tjocka volymer med ett glansigt omslag.

– Wow! sa Per-Erik, vilken cool bok. Det är ju föregångaren till Sagan om ringen. Har du läst?

– Äh, näe...

Läsa böcker, tänkte jag. Det gör man ju i skolan. När man är barn.

– Kolla, sa Per-Erik och slog upp en sida i boken.

En svartvit teckning visade en figur som grimaserade och slog ett svärd genom luften. Det såg häftigt ut. Per-Erik bläddrade bland sidorna med tätskriven text, och fick liksom något frånvarande över sig. Han blev som uppslukad. Ögonen rörde sig med blixstens hastighet mellan raderna.

Dörren till lagret slogs upp.

– Hallå där! Jobba, inte läsa!

Lotta störtade in. Hennes svarta flätor fladdrade.

– Oj, är det nya Bilbo-boken. Får jag se!

Hon ryckte upp en bok ur kartongen. Och på samma sätt som Per-Erik så liksom fastnade hon med blicken i boken. Bläddrade sakta fram och tillbaka.

En doft spred sig... en doft av... ja, böcker. Det luktade nytt. Det luktade spännande.

Sen var det Paulos tur att ramla in.

– Hallå där, inte läsa, jobba!

Hans rakade huvud glänste i taklampan när han hukade sig för en takbjälke på lagret.

Det sades att han var en lovande boxare som egentligen tyckte bättre om att skriva poesi. Och precis som jag så jobbade

han extra i bokhandeln när det behövdes.

– Lägg av! Bilbo?!

Paulo slet upp en bok ur kartongen. Bläddrade och liksom försvann han också.

Nu står jag alltså där och tittar på Per-Erik, Lotta och Paolo. Men de tittar inte på mig. De ser mig inte. De skulle inte ens se mig om jag så började hoppa jämfota precis framför dem. De är helt uppslukade av boken.

Böcker som är så töntigt.

Hade jag tyckt. Fram till denna stund.

Jag börjar sakta packa upp böcker ur kartongerna. Vördnadsfullt. Röda, guldgula och vita omslag. Bläddrar, luktar. Är det trycksvärta som luktar så gott? Eller det kraftiga pappret?

– Du vet väl att vi som jobbar här får köpa alla böckerna med rabatt, säger Per-Erik utan att titta upp från boken. Det blir skitbilligt, lovar!

Jag öppnar en annan kartong och tar upp en röd bok med snirkliga guldbokstäver på. Bläddrar. Det verkar vara nån slags klassiker. Röda rummet av August Strindberg, står det på framsidan. Jag läser första meningen i boken. ”Det var en afton i början på maj.”

Det var ju inte så svårt. Jag trodde det skulle vara oöverstigit att läsa en riktig vuxenbok, en klassiker. Jag fortsatte: ”Den lilla trädgården på Mosebacke hade ännu inte blivit öppnad för allmänheten...”

Jag läste mening efter mening. Det gick ju hur bra som helst!

Jag ska banne mig köpa den här och läsa. Och sen ska jag ställa den i min bokhylla där hemma. Rensa bort alla barnsliga leksaker som dröjt sig kvar där och ställa dit en klassiker. August Strindberg. Röda rummet. Wow!

Johan Anderblad
Sveriges läsambassadör